

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **A. A.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 1. 2018, č. j. 15 A 110/2015 – 38, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 7. 8. 2015, č. j. MV - 97029-9/SO - 2014, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 10. 6. 2014, č. j. OAM - 13114 - 10/TP - 2013, kterým bylo dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení o žádosti žalobce ve věci vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky pro neodstranění podstatných vad jím podané žádosti.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který ji napadeným rozsudkem ze dne 24. 1. 2018, č. j. 15 A 110/2015 – 38, zamítl.

[3] Žalobce (stěžovatel) poté podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 s. ř. s.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodnil tím, že má na území ČR vytvořeno zázemí, žije zde 17 let společně s matkou, otcem a sestrou. Po celou dobu pobytu nebyl on ani nikdo z rodinných příslušníků v Arménii. Dále uvedl, že přicestoval jako nezletilý zapsaný v cestovním dokladu matky, ve 12 letech žádal arménskou ambasádu neúspěšně o vydání pasu, byl odmítnut s tím, že si musí odsloužit vojenskou službu. Dle stěžovatele je prokázáno, že v arménské armádě dochází k šikaně, a s ohledem na skutečnost, že neovládá arménský jazyk a nezná místní realie, má obavy, že by byl terčem této šikany. Stěžovatel z důvodů nezávislých na jeho vůli nemohl správním orgánům předložit cestovní doklad, neboť se stal obětí zkorumpovaného systému v jeho domovském

státu, ač sám splňuje podmínky pro udělení českého státního občanství. Podle stěžovatele není ve veřejném zájmu ČR poslat jej do země, kde mu hrozí porušování základních lidských práv. Nucený návrat by byl pro stěžovatele nenahraditelnou újmou a nepřiznání odkladného účinku by bylo zjevně nepřiměřené důvodům vydání napadeného rozhodnutí. Přiznáním odkladného účinku pak dle názoru stěžovatele nemůže jiným osobám vzniknout jakákoliv újma, naopak pro stěžovatele by odloučení od rodiny a přátel znamenalo značnou újmu. V případě, že kasační stížnosti nebude přiznán odkladný účinek, dostane se stěžovatel do situace, že buď muset opustit ČR a vrátit se do Arménie, kde nikoho nemá a nezná jazyk. K uvedené argumentaci stěžovatel odkázal na judikaturu zdejšího soudu a navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek a nebylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces a legitimní očekávání.

[5] Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

[6] Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[8] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[9] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 – 74).

[10] Stěžovatel navrhuje přiznání odkladného účinku s ohledem na ochranu svého práva na respektování soukromého a rodinného života a dále na ochranu svých procesních práv, do nichž by mělo být zasaženo v případě, že by byl nucen před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o věci samé opustit Českou republiku. Předmětem řízení v nyní projednávané věci je přezkum rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba

pokračování

proti rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým se zastavuje řízení ve věci žádosti stěžovatele o povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Důsledkem rozhodnutí žalované tedy bylo, že stěžovateli nebyla udělena určitá konkrétní (vyšší) forma pobytového statusu (**právního titulu pobytu na území České republiky**). Nabytí právní moci tohoto rozhodnutí však nemá bezprostřední následek spočívající v tom, že by stěžovatel byl státní mocí donucen území České republiky opustit. V daném případě totiž nejenže stěžovateli nebylo uloženo správní vyhoštění s vymezením doby, po kterou by mu nebylo umožněno vstoupit na území členských států Evropské unie, ale žalobou napadeným rozhodnutím mu ani nebylo odňato dosavadní pobytové oprávnění. K uvedenému zdejší soud poznamenává, že je mu z úřední činnosti známo, že pod sp. zn. 4 Azs 43/2018 je u zdejšího soudu vedeno řízení o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 1. 2018, č. j. 15 A 109/2015 - 44, kterým byla zamítnuta žaloba podaná proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2015, č. j. MV-99478/5/SO-2015, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytu cizinců (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 18. 3. 2015, č. j. OAM-275603-8/MC-2013, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie pro neodstranění podstatných vad v jím podané žádosti; v uvedené věci byl přitom kasační stížnosti stěžovatele přiznán odkladný účinek. Rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu se tedy nijak nedotýká stávajícího pobytového statusu stěžovatele. Tím se nyní posuzovaná věc liší od případů, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění, nebo neprodloužení, případně odnětí stávajícího pobytového oprávnění z důvodů, u nichž je patrné, že daný cizinec má malou šanci získat jiný typ pobytového statusu na území ČR, mají bezprostřední následek v podobě povinnosti cizince území ČR opustit (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, nebo ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25, resp. ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 - 37, jichž se stěžovatel dovolával, která se však týkají skutkově odlišných věcí).

[11] Jak ostatně konstatoval ve svém rozhodnutí o nepřiznání odkladného účinku žalobě již krajský soud, zastavením řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu nebylo jakkoliv rozhodnuto o zrušení stěžovatelova dosavadního oprávnění k pobytu na území ČR nebo dokonce o jeho povinnosti vycestovat, a je vyloučeno, aby tímto rozhodnutím mohla být stěžovateli způsobena újma, když výkon nebo jiné negativní následky tohoto rozhodnutí nepřichází v úvahu.

[12] Nejvyšší správní soud proto po posouzení povahy napadeného správního rozhodnutí a stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl shodně s krajským soudem k závěru, že výkon, resp. jiné právní následky rozsudku krajského soudu pro stěžovatele samy o sobě nepředstavují bezprostředně hrozící újmu na jeho procesních právech ani na jeho právu na respektování soukromého a rodinného života. Není proto splněna hned první podmínka pro přiznání odkladného účinku.

[13] Nejvyšší správní soud proto podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatel na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[14] Nejvyšší správní soud dodává, že usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, právní věta publikována pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 23. března 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu